

образ частини того простору культури, який він здатен досягнути і опанувати у своїй діяльності. Соціопроектна діяльність у соціальній роботі ґрунтується на методології тезаурусного підходу як ефективній технології адаптації людини до постійних змін соціального простору, політичних колізій, медійних міфологем, новацій інформаційної культури.

Актуалізація соціокультурного проектування сьогодні виправдане тим, що становлення особистості в умовах динамічних трансформацій соціуму, передбачає прагнення людини до переосмислення власного життєвого досвіду, залежно від постійних змін соціальної ситуації. Тезаурус – це розкриття внутрішнього потенціалу особистості, її креативних здатностей адаптуватися до нових смислів і цінностей соціальної реальності, здійснюючи свій авторський життєвий проект. Тезаурусний спосіб життєвої орієнтації це захисна система протидії ідеологічним примусам і маніпулюванням; творча активність людини по перетворенню соціокультурного середовища. Тезаурус можна розглядати, як ціннісну ієрархічну систему, що верифікує ментальні орієнтири людини, реалізуючи її потребу в саморозвитку, самовизначенні, а відповідно творенні свого “життєсвіту” у мінливому соціокультурному просторі дестабілізуючої доби глобалізації.

Список використаних джерел

1. Globalization, inclusion and sustainability in a global century – G7 International Forum, 2017. *Fonadazione ECONOMIA* Tor Vergota. [online] Availableat:<http://www.fondazionetorvergataeconomia.it/en/index.php/2017/05/globalization-inclusion-and-sustainability-in-a-giobal-century-g7-international-forum/>[Accessed 16 September 2018].

Фурдуй Світлана Борисівна

furduy_70@i.ua

ВОЛОНТЕРСТВО У СОЦІАЛЬНІЙ РОБОТІ: ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ТРАДИЦІЙ

В основі волонтерської діяльності лежить принцип безоплатності та солідарності, таким чином, його мотиви криються не в матеріальній винагороді, а в задоволенні соціальних і духовних потреб. Тому волонтери беруть участь в науково-дослідних, соціальних, благодійних програмах, які самі по собі прибутку не приносять. Іноді волонтерів називають громадськими помічниками,

позаштатними добровільними співробітниками, асистентами, лідерами, посередниками. Загальне, що їх об'єднує - добровільність.

У працях вітчизняних вчених розкриті окремі аспекти волонтерського руху: особливості соціально - педагогічної діяльності студентських волонтерських груп (Т. Лях); особливості організації волонтерської роботи майбутніх соціальних педагогів в умовах вищого навчального закладу (С. Бондаренко); технологія залучення та підготовки молоді до волонтерського руху (Р. Вайнола, Н. Заверико, А.Капська); роль волонтерства як складової соціальної роботи з молоддю (І. Зверєвої, Г. Лактіонової, Ю. Поліщука, С. Савченко).

В Україні волонтерська діяльність визнана і закріплена на законодавчому рівні: Закон України «Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю» - суб'єктами соціальної роботи з сім'ями, дітьми та молоддю, крім уповноважених органів і експертів, є і добровольці в області соціальної роботи. Проект Закону України «Про волонтерський рух» [2] дає визначення волонтера як фізичної особи, яка добровільно здійснює благодійну, неприбуткову та вмотивовану діяльність, що має суспільно-корисний характер.

На сьогоднішній день позитивними рисами волонтерства вважають можливість придбати нові професійні якості, розширити коло спілкування і самореалізуватися себе в соціальній сфері.

В даний час спектр волонтерства в Одеській області надзвичайно широкий. Можна відзначити тематичні конференції та зустрічі, присвячені волонтерству в сфері культури (музейне волонтерство), освіти та соціальній сфері. Ряд масових заходів (Вишиванковий фестиваль, велопробіг «Критична маса») в місті також організовані волонтерами, що дає нам можливість зробити висновок про наявність на Бессарабії міцної традиції волонтерства та бажанні молодих людей брати участь в подібній діяльності.

Перспективи волонтерського руху в Ізмаїльському районі пов'язані в першу чергу зі створенням єдиної бази даних про волонтерів та тих проектах, в яких вони можуть брати участь. В цьому напрямку працює зокрема інноваційний простір, в якому кожна людина зможе знайти застосування своїм здібностям і взяти участь в тій чи іншій формі роботи саме в якості волонтера. Ізмаїл може пишатися розмаїттям організацій благодійного спрямування, а саме: Ізмаїльська філія Одеського відділення Національного фонду допомоги інвалідам Чорнобиля, первинна організація Міжнародного фонду допомоги «Чорнобиль. Надія», Ізмаїльське співтовариство Одеського регіонального об'єднання Української асоціації соціальної підтримки і захисту колишніх працівників спецслужб і членів

їх сімей «Співдружність», Всеукраїнське громадське об'єднання Червоного Хреста, міська рада ветеранів, Ізмаїльська територіальна організація товариства глухих-інвалідів, міське об'єднання інвалідів, Союз офіцерів України, фонд взаємодопомоги моряків-херсонців, громадська організація ветеранів прикордонних військ і служби безпеки України, регіональний центр «Порятунок від Чорнобиля», міське товариство інвалідів «Взаємодопомога» ... Всього в місті зареєстровано близько двохсот громадських організацій, з яких майже чверть займаються наданням благодійної допомоги різним категоріям громадян. Ізмаїльська волонтерська організація «Комітет дружин і матерів прикордонників», молодіжний рух «Громадський патріотичний Рух», міська громадська організація «Право на майбутнє», волонтерське товариство «Милосердя», «Надія» - благодійний фонд допомоги - надають допомогу соціальним сиротам, самотнім пенсіонерам, нужденним. Передбачається підвищити якість освітніх послуг і розвивати волонтерство в регіоні згідно проекту «Самоорганізація Навчальний Простір» (Соуп) що відкрита на базі ІДГУ в Ізмаїлі, проект реалізується Благодійним фондом «Карітас Одеса УГКЦ» за фінансової підтримки Благодійного фонду «Карітас-Австрія». Партнерами проекту виступають Ізмаїльський державний гуманітарний університет та благодійна організація «Вільна освіта». Метою проекту є розвиток потенціалу дітей, особливо з неблагополучних сімей, дітей з обмеженими можливостями, надання їм можливості активної участі в суспільстві. Студенти, майбутні соціальні педагоги та соціальні працівники Ізмаїльського державного гуманітарного університету проводять різні благодійні акції для дітей соціальних сиріт і дітей позбавлених батьківських прав, які знаходяться на тимчасовому соціальному забезпеченні в Ізмаїльському центрі соціально-психологічної допомоги, наприклад: «Зроби добро», «Подаруй посмішку», «Великодній зайчик», а на виручені гроші купують іграшки, канцелярські товари та солодкі подарунки.

Варто відзначити, ми нерідко стикаємося з байдужістю, озлобленістю, егоїзмом, небажанням допомогти іншим людям, ми не вміємо ставити себе на місце людей, що опинилися у важкій ситуації, тому потрібно кожному з нас не соромитися проявляти своє співчуття, співпереживання оточуючим.

Список використаних джерел

1. Лях Т. Л. Волонтерство як суспільний феномен / Т. Л. Лях // Проблеми педагогічних технологій: зб. наук. пр. / Волинський державний університет імені Лесі Українки. – Луцьк: Волинський академічний дім, 2004. – Вип. 3-4. – С. 139–144.

2. Проект Закону України «Про волонтерський рух». - К.:ВРУ, 2006. – 68с.

3. Технологизация волонтерской работы в современных условиях /за редак. А. Й. Капской. - К., 2001.- 140с.

Хмельницька Марія Олегівна

veneciana15@gmail.com

Науковий керівник:

Свідло Т.М., к.ф.н., доц., ФСП КПІ ім. Ігоря Сікорського

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ СІМ'Ї

На сьогоднішній день важливу роль у нашому житті і суспільстві відіграє соціальна робота, одним з завдань якої є допомога сім'ям, які потребують соціально-психологічної допомоги. Соціальний робітник є посередником між сім'єю, громадськими організаціями та державою. Допомога таких спеціалістів заключається у поліпшенні умов життєдіяльності сім'ї, можливість самореалізації, встановлення нормальних стосунків дітям у сім'ї, школі та суспільстві.

Феномен батьківства – це соціально-психологічний стан, що є сукупністю знань, уявлень та переконань щодо себе у батьківській ролі, які реалізуються у всіх проявах поведінкової складової батьківства [1], але втім «Згідно зі статистичних даних, з 13,2 млн. сімей в Україні понад 800 тис. – неповні; 1,5 млн. дітей віком до 18 років, виховуються в умовах неповної сім'ї, переважно матір'ю. Більше половини – 55% неповних сімей з дітьми до 6 років проживають за межею бідності. Якщо дитина старша (від 6 до 16 років) – 48%» [2]. І це тільки за офіційними даними. Неповні сім'ї, маргінальні сім'ї, непорозуміння між батьками та дітьми, малозабезпечені сім'ї та ще найгірше – повна відсутність батьків (сім'ї) для дитини – це соціально-психологічна травма, яка може вплинути на її подальше життя. До цієї проблеми потрібно підходити фахово, тому, допомогою соціальним працівникам є соціально-педагогічна наука, яка орієнтована (у випадку, коли проблеми дітей з батьками), в основному для питань соціального виховання, соціально-педагогічної підтримки дітей і молоді. Розробляється такий вид роботи – конференції, лекції, семінари, бесіди тренінги та ін. з дітьми та їхніми батьками. Такі види робіт та спілкування батьків зі спеціалістами показують, як часто забезпеченню повноцінним та благополучним сім'ям заважають певні особистісні якості батьків, особливо, які виникають після розпаду сім'ї.